

TÜRKİYE'DE İNSAN HAKLARI İHLALLERİ RESİM YARIŞMASI 2018

*“Çizdiğim resmi hapishanelerde suçsuz yere anneleri ile birlikte tutulan
bebeklerin çıkmayan sesleri olmak için çizdim...
Bir bebeği parmaklıklar ardında düşünmek yaşanan haksızlıkların ne
kadar içler acısı olduğunu hatırlattı bana.”*

2. RANA 8TH GRADE, IL

Rana öğrencimiz Türkiye'den 8 ay önce Chicago'ya ailesiyle beraber geldi. Türkiye'de iken okuduğu ilköğretim okulu yakıldı. Resimde gördüğünüz Rana'nın okulu ve taşlanarak yakılmıştı. Aynı zamanda öğretmenleri hapse atıldı ve bir kısmı da Yunanistan'a Meriç'ten geçmek zorunda kaldı.

3. ÜLKER, 10TH GRADE, VA

Çizdiğim resmi hapishanelerde suçsuz yere anneleri ile birlikte tutulan bebeklerin çıkmayan sesleri olmak için çizdim. Süren haksızlıkların hiç bir dönemde görülmemiş bir şekilde bebekleri bile çok yakından etkilemesi beni ve çevremdeki insanları derinden etkiledi. Bir bebeği parmaklıklar ardında düşünmek yaşanan haksızlıkların ne kadar içler acısı olduğunu hatırlattı bana.

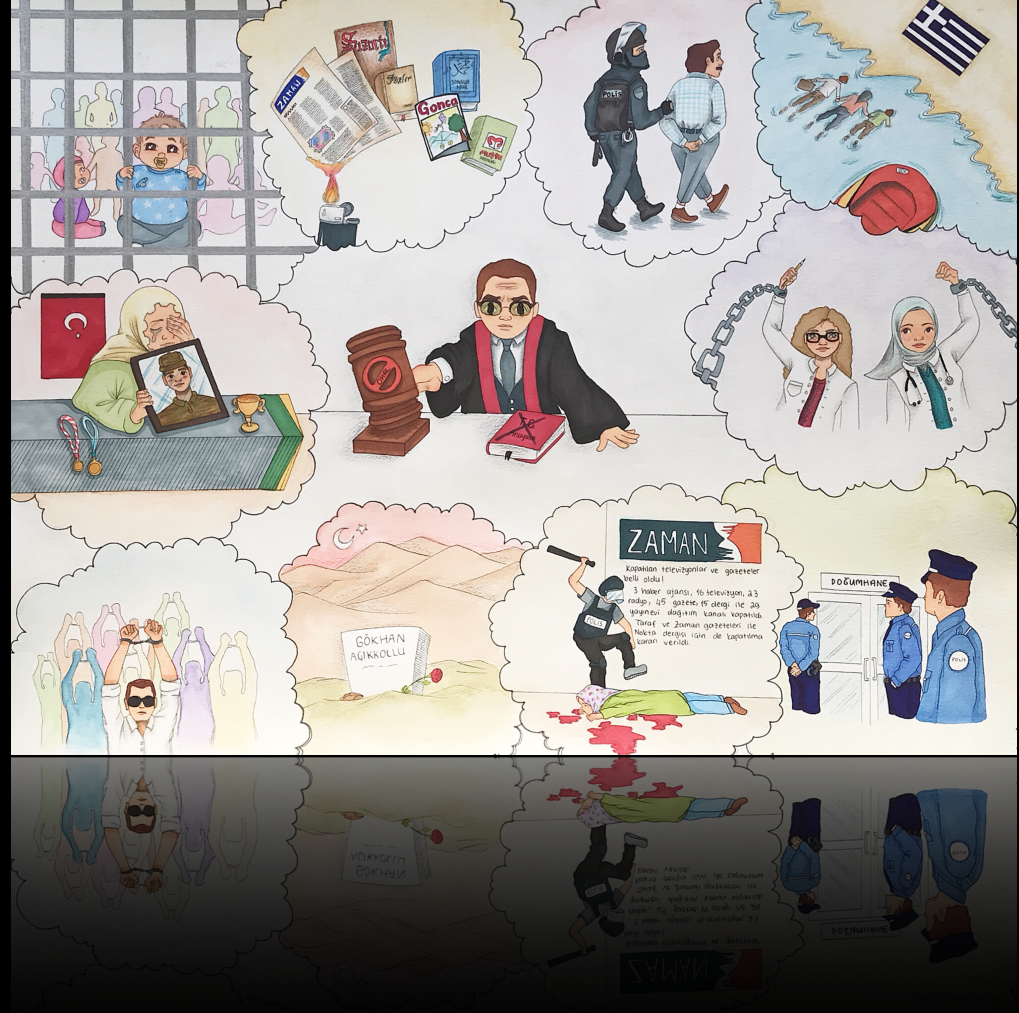
4. SENA, 7TH GRADE, PA

Türkiye’deki bu zulümler, kötü olaylar, eziyetler... Bütün bunlar ancak bir kabus olabilirdi. Bu kızın kabusunda deniz kıyılarına vuran çocuk cesetleri, annesiyle birlikte hapiste yatan 668 bebek ve gözünün önünde anne ve babasının eline kelepçe takılarak cezaevine götürölmelerini seyreden çocuklar geçiyor... Bütün iyi kalpli, temiz Müslümanlar ve bu kız bu kabustan uyanmayı bekliyor...

5. ASUDE, 9TH GRADE, AL

Resim yarışmasını ilk duyduğum anda kendi kendime bunu yapmalısın dedim. Çünkü yaşanan her şey o anda teker teker aklıma gelmeye başladı. İlk yaptığım çizim hapishanedeki bebekler içindi. O küçük, hiç bir şeyden habersiz masum bebeklerin içeride olması bir türlü mantıklı gelmiyordu. Daha sonra aklıma darbeden sonraki dönem geldi. Bir gün eve döndüğümü ve kitaplığımın bomboş orada durduğunu sanırım hiç unutmayacağım. Ya da gözümün önünde yanan gazeteleri... Kapatılan okullarımızı ve öğretmenlerimizi düşündüm. Onların bizim için çırpınışlarını hatırladım. Sonra bir de onların ellerinden mesleğini alıp küçük bir ülkeye hapsedenleri hatırladım. Her akşam ya sabah polislerin kapıyı çalıştıyla uyanırsam diye düşündüğüm geldi aklıma. Babamı veya annemi alıp giderlerse ne yaparım diye... Yunanistan'a kaçarken boğulup ölen bir aile ile ilgili haberleri duyduğumda o anda dünyanın nasıl yerle bir olduğunu hatırladım. **Bu yüzden yarışmayı duyduğumda katılmak benim için artık bir seçim değildi. Çünkü sanki bunu bu insanlara borçluymuşum gibi hissettim.** Elimden gelen şey, tüm Türkiye'nin üzüntüsünü, kaybını bir şekilde ifade edebilmektir ve ben de bunu denedim. Bir de ben bu resmi yaparken kulağım da çınlayıp duran o cümle; **"Haram lokma yemedim!"**

6. HÜMEYRA, 11TH GRADE, PA

Hapishane belki bir yetişkinin tevekkül ile sabredeceği bir yer olabilir fakat bir bebek için idrak etmesi imkansız bir mekan... Dışarıyı hiç görmemiş bebeklerin annesine burası içeri mi, dışarı mı diye soruşunu; patates kızartması istediği için üç gün yemek yemeyen bebekleri; konuşarak mahkumları rahatsız ettiği için azarlanan bir bebeğin konuşmayı unutmamasını; emeklemeye çalışan çocukların yer bulamamasını; oyuncağa izin olmadığı için babasının ped şişeden yaptığı araba ile oynayan bebekleri... Diğer taraftan annelerin başörtüsünü çocuğuna bez yapmak zorunda kaldığını... En önemlisi de hastalığından dolayı ölen bebeklerin vicdanı olan insanları derinden etkilememesi imkansız. Bebekler ve annelerin hapishanelerdeki mağduriyetleri yaşanan acıların en can yakanları. Türkiye’de yaşanan bir çok mağduriyeti işiten ve bizzat yaşayan, ardından Amerika’ya gelebilmiş bir kişi olarak bu duygu ve düşünceler çerçevesinde bir resim çizmeye çalıştım.

7. ŞEVVAL, 11TH GRADE, IL

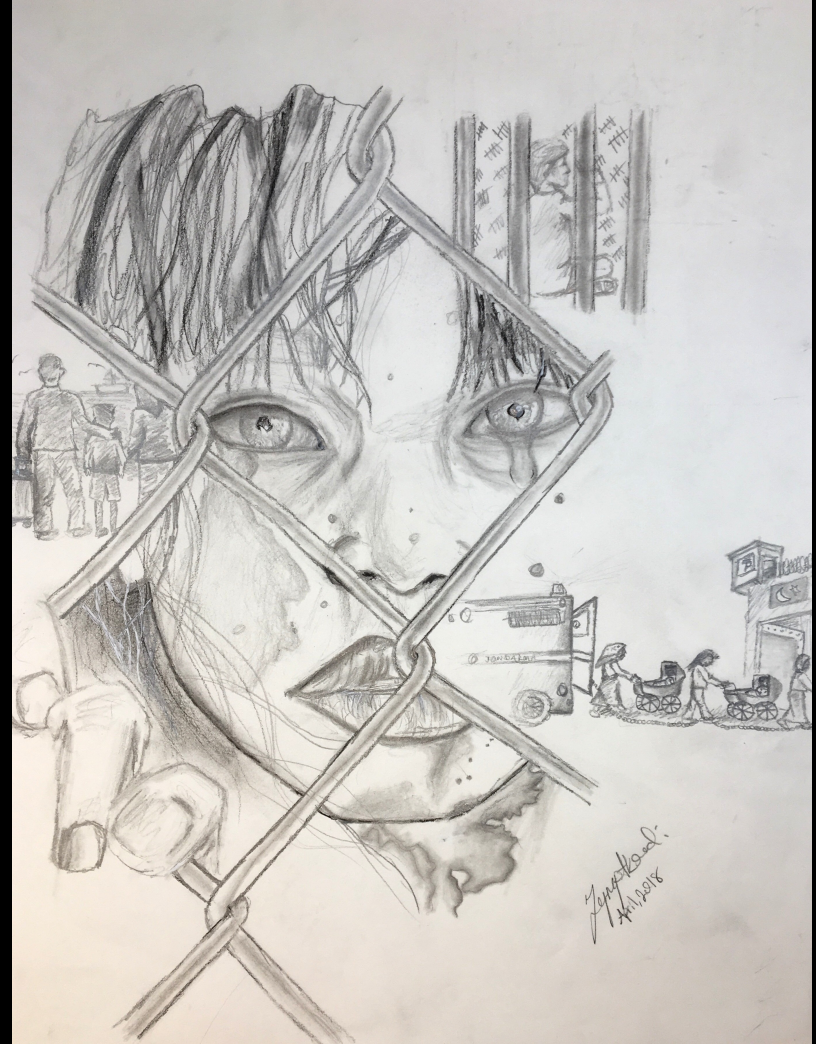
Özellikle resmimde kullandığım haberlerini okurken bilmediğim pek çok şey öğrendim. Mesela UN'ın Türkiye'deki hak ihlallerinden haberi olduğunu bilmiyordum çünkü bunu durdurmak için bir çaba gösterdiklerini düşünmüyorum. Haberleri okurken ben bile acı çekiyorken, onların bu olayları bizzat yaşadığını düşünmek daha da acı. Bu yüzden resmi kendimi o kişilerin ve yakınlarının yerine koyarak yaptım. Maalesef insanlar elleri kelepçeli, düşünme ve konuşma hakları olmadan hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlar. En kısa sürede bu haksızlıkların dünya tarafından fark edilmesini ve bir son verilmesini umuyorum.

Sevval 18
Sevval 18

8. ZEYNEP NALAN, 10TH GRADE, IL

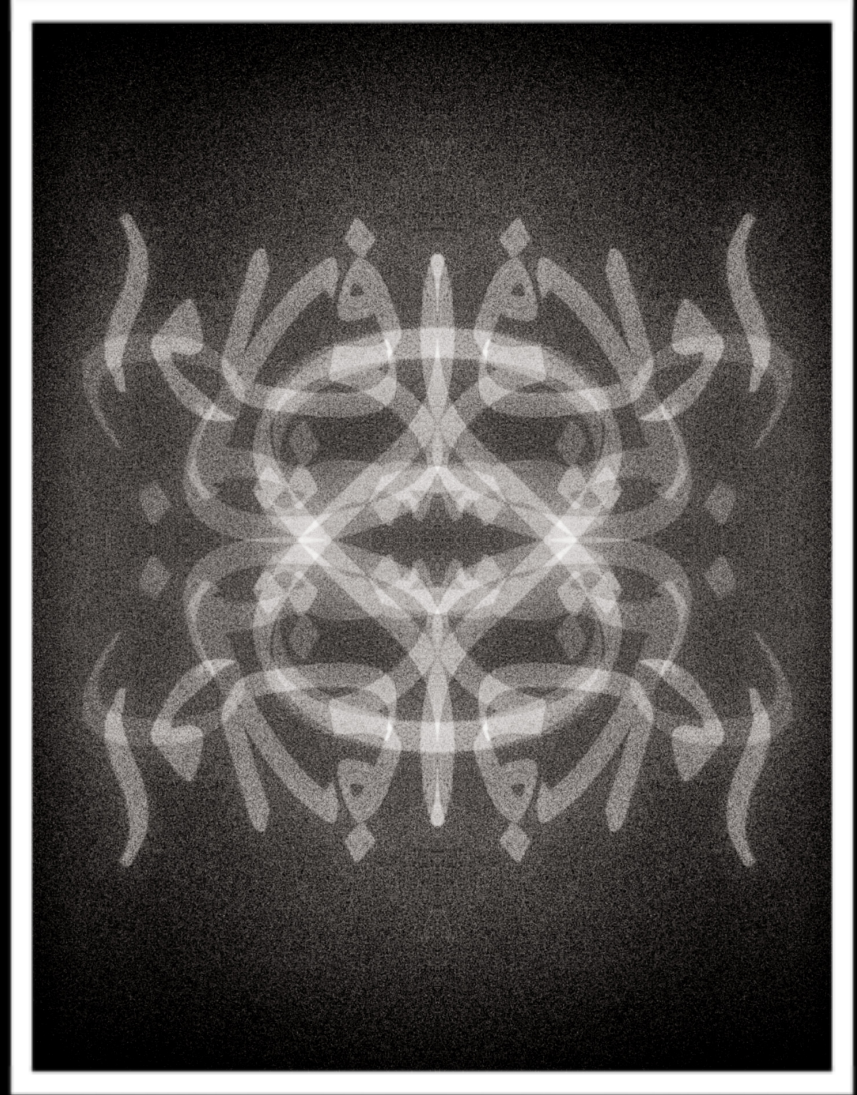
Öncelikle belirtmek isterim ki ben duygularımı yazarak değil çizerek anlatabiliyorum, kendimi yazarken rahat hissetmiyorum, sanki biri alıp da delil olarak önüme koyacakmış gibi. Kelimeler güçlü şeyler, benim yazmaya cesaretim yok. Benim burada söyleyemediklerimin hepsi o kağıtta. Yaptığım resimde anlattıklarım sadece bir düşünceye hapsedilemez, herkesin kendi psikoloji ve yaşadıklarına bağlı olarak kimin ne hissedeceği değişir. Kimisine çok anlamlı, eskileri hatırlatır, kimisine şimdiki hayatını, kimisine sadece bir parça resim. Fakat bu resimdeki kız benim beynimi temsil ediyor. Ne kadar kabul etmek istemesem de, benim üstüme olaylar ilk zamanlarda gelmeye başladı. Kendimi yalnız hissediyordum. İşte o zamanlar kimseye, en yakın arkadaşlarıma bile hiçbir şey anlatamıyordum. Bu yüzden kendimi beynime hapsedilmiş gibi hissediyordum. Sonradan insanlar farklı, daha ağır şeyler yaşamaya başladı. Çok yakın dostlarımız dahil. Hele benim birlikte büyüdüğüm iki çocuk. Ablalık yaptım onlara, Meriç'ten geçip Amerika'ya geldiler. Annesinin anlattığı şeyler akıl almaz şeyler, Yunanistan'a gelen ailelerin yaşadıkları.. O çocukların psikolojileri bozulmuş, onlar anlattıkça ben geri döndüm. Küçük kız benim öz kardeşim gibi, o çocuk o şeyleri yaşamak zorunda değildi. Babası hiç gelmeyecek korkusuyla yaşamak zorunda değil, ya da hiçbir çocuk babası, annesi yada yakını bir daha gidecek korkusuyla yaşamamalı, yaşamamalıyım, hiçbir insan bunu tatmamalı. Uzun lafın kısısı yapılanlar ve yaşananlar gerçekten acımasızca, canice, bunu daha kelimelerle nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Hatta anlatamıyorum kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Bilmiyorum nasıl anlatılır işte, benim elimden bu kadar geliyor.

9. SAMED, 10TH GRADE, VA

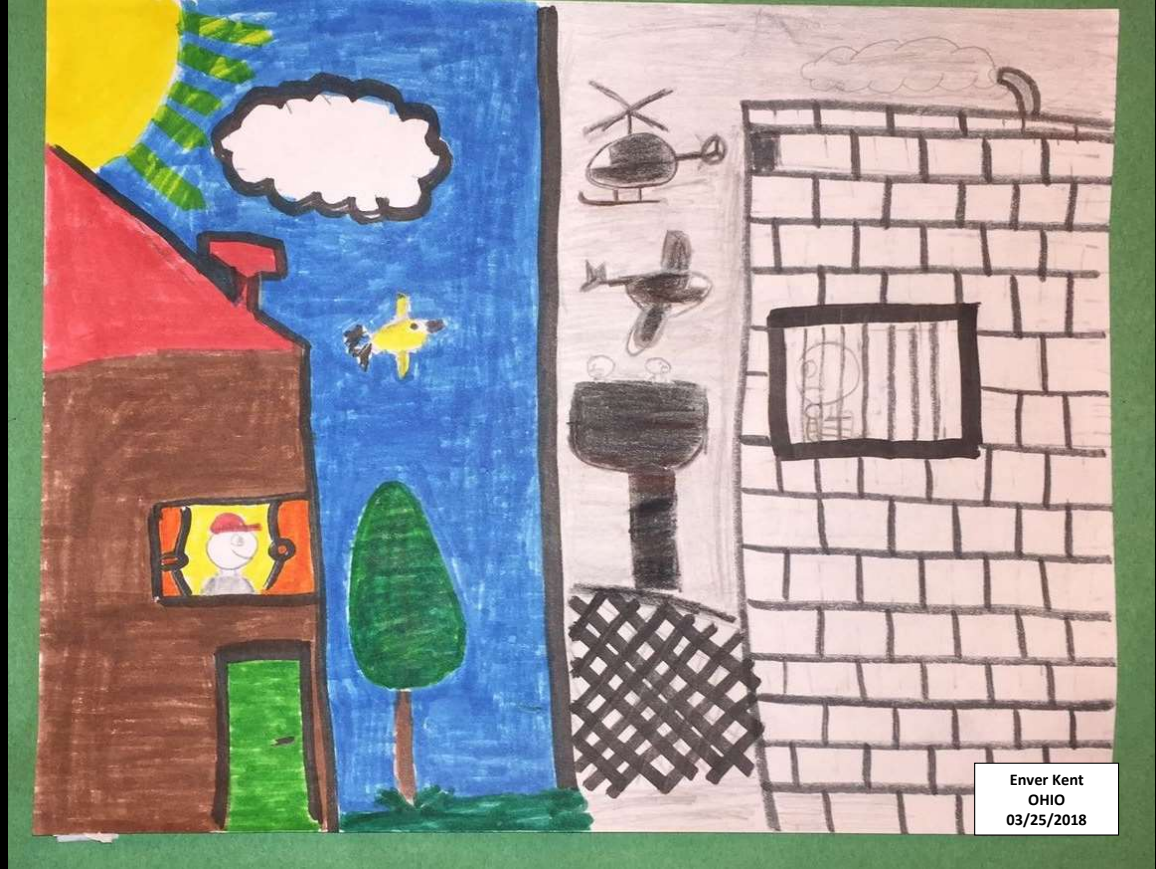
*Yapmış olduğu çalışma hat sanatı ile yazılmış olup
أولاد في سجن - " Çocuklar Hapiste" anlamına
gelmektedir.*

*Ben belki bu süreçten çok etkilenen birisi
olmayabilirim, ama yaşanan olaylar ile ilgili o
kadar çok şey duydum ki... Sonuçta hayatımın
%80'ini Amerika'da geçirdim. (Türkiye'de) Abiler
ablalar ağza alınmayacak muameleler görüyor. Bu
olayları yaşayan, yaşamayan herkes bir şekilde
etkilendi. Benim yaptığım çalışmada anlatmak ve
betimlemek istediğim şey ise masum, suçsuz, kalbi
şefkat dolu bebeklerin haksız ve suçsuz bir şekilde
hapishanede dünyaya gelmeleri idi. İnşallah bir
katkımız olmuş olur. Vesselam...*

10. ENVER, 2ND GRADE, OH

Resmimi çizerken harika bir yaşamım olduğunu fark ettim. Fakat her çocuk benim gibi şanslı değil. Ben istediğim zaman dışarıda yürüyüp oynayabilirken diğer çocuklar bütün bunları yapamıyor. Bu adil değil.

Enver Kent
OHIO
03/25/2018

03/25/2018
OHIO
ENVER KENT

11. REMZİYE, 4TH GRADE, OH

Resmimi çizerken şu an hapiste olan masum insanlara yardım edemediğim için kendimi suçlu hissettim. Eğer anne-babamdan her hangi birisi ile birlikte olamazsam çok üzgün ve sinirli olabilirdim. Kendimi kendisini savunamayan masum insanlar ve çocukların yerine koydum. Bu insanlara daha fazla yardım edebilmeyi isterdim ancak şu an yapabileceğim tek şey ise bu haksızlık karşısında duygu ve düşüncelerimi resmim ve kelimelerim ile ifade edebilmek. Umarım bir gün masum insanlar özgürlüklerine kavuşur.

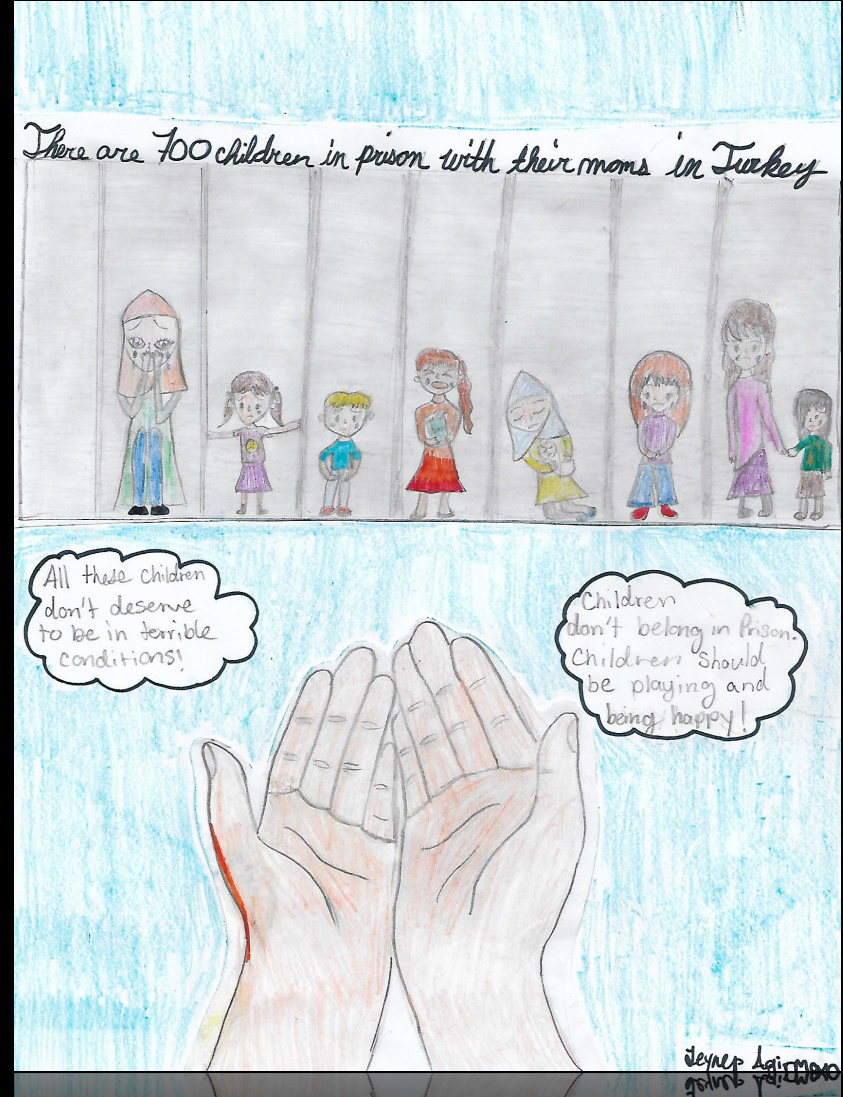
12. MERYEM BERRA, 6TH GRADE, CANADA

Bence Türkiye’de çok büyük insan hakları ve demokrasi problemleri var. İnsanlar işkenceye uğruyor, hiç bir şekilde hukuk ve adalet yok. Anneler ve çocuklar en büyük mağdurlar. Ben yaptığım resimde bu anneleri ve annelerin nasıl çocuklarını bütün bu zulümlerden korumaya çalıştıklarını anlatmaya çalıştım. Bu çok tehlikeli ve zor bir yolculuk ancak onlar kendi aileleri ve çocuklarını koruyabilmek için her şeylerini arkada bırakarak ayrılıyorlar.

13. ZEYNEP, 6TH GRADE, CT

Resmimi çizerken asıl amacım Türkiye’de hapisteki zavallı çocukların yaşadıkları zorluk ve acılar karşısında hissettiklerimi anlatmaktı. Şaşkındım ve benim yaşlarımdaki bu çocuklara yaşatılan canavarlıklardan ötürü çok utanıyordum. Bu nedenle onlar için umutsuzca dua eden bir çizim yapmaya karar verdim. Onların serbest kalmasını ve aileleri ile birlikte olmalarını bütün kalbimle istediğim için bu resmi çizdim. Mesajımın mümkün olduğunca fazla kişiye ulaşmasını umuyorum. Çünkü Türkiye’de neler olup bittiğini ne kadar çok insan bilirse bu çocukların tiranlıktan kurtulma şansları o kadar artar.

14. NILÜFER, 11TH GRADE, NH

Resmimi kalbimle, büyük bir farkındalıkla, üzüntüyle ve ilginç bir şekilde mutlulukla çizdim. Bu resim ile bir şeylerin biraz daha farkına varacaklarını düşünmek beni mutlu etti. Bilgim ve deneyimlerime göre yapabileceğim her şeyi yaparak ikna etmeye çalıştım. Umarım siz de bu resmi benim gibi anlamlı bulursunuz.

15. FERIDE, 10TH GRADE, NH

Resmimi bütün bu yaşananlar ile ilgili yaşadıklarım, gördüklerim ve bildiklerimden ilham alarak çizdim. Türkiye’de neler olup bittiğini çok iyi biliyorum. Umarım resmimi beğenirsiniz.

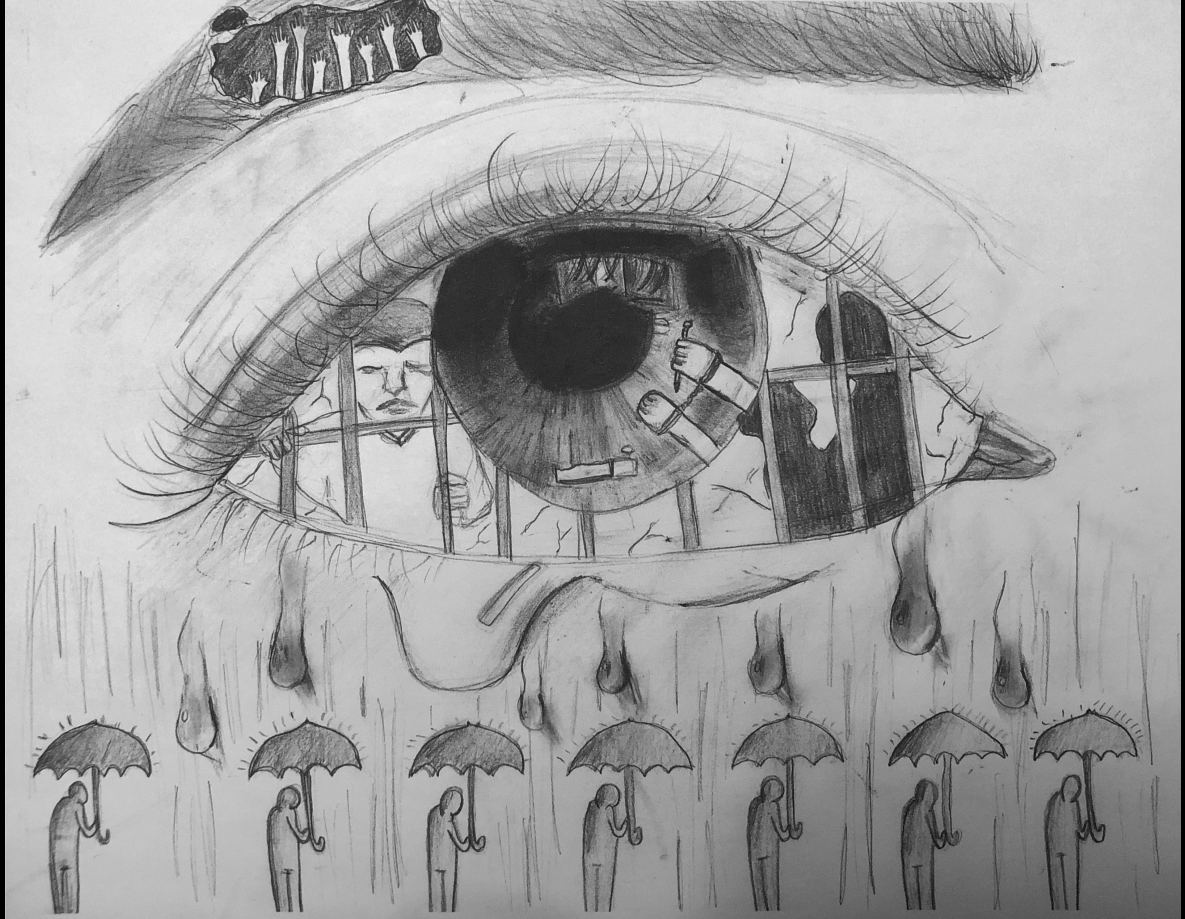
16. HATICE, 6TH GRADE, NJ

Bu resmi yaparken Türkiye'deki arkadaşlarım aklıma geldi. Dürüst olmak gerekirse biraz ağladım. Arkadaşlarım orada sıkıntı, eziyet çekerken burada iyi bir hayat yaşadığım için mutlu değilim. Resmimi bu duygularla çizdim.

HAFSA, 8TH GRADE, NJ

Bu resmi yaparken, Türkiye’de hapiste olan yaşlılar, kadınlar, bebekler, ve daha çocuğunu hiç görememiş, çeşitli acılar ve işkenceler çeken 60,000 den fazla insan aklıma geldi. 150,000 den fazla insanın, sevdiklerinden ayrı olması ve bazı insanların bu acıları, göz yaşlarını gördüğü halde görmezden gelmesi gözümün önüne geldi. Hiç bir suçu olmayan bu tertemiz kalpli insanların acı çekmesi çok ağırıma gitti. Ailesinden, sevdiklerinden ayrılmak zorunda kalan, yıllardır sevdiklerini göremeyen o kadar çok insan var ki... Bu insanların acıları gözlerimin önüne geldi ve kendimi bir an onların yerine koydum. Eğer onların yerinde olsaydım bu acılara dayanamazdım diye düşündüm. Bu haksızlıkların insanlarda bıraktığı acılar hiç bir şekilde onarılamaz, unutulamaz bence...

TÜRKİYE'DE İNSAN HAKLARI İHLALLERİ RESİM YARIŞMASI 2018

